

Artiesten, sporters en fiscaliteit

Een beetje artiest en sporter treedt regelmatig op buiten de landsgrenzen van zijn of haar woonplaats. De echte toppers, zeker als ze uit een wat kleiner land komen, zijn in hun woonland al helemaal niet actief. Ze hebben daardoor veelal een 'zwervend' bestaan. Dat levert allemaal 'bijzonderheden' waaronder de fiscale behandeling van hun inkomsten. Dat kan om grote belangen gaan. Topartiesten en topsporters verdienen immers niet zelden miljoenen euro's per jaar met optredens. Daarnaast hebben ze vaak ook nog lucratieve contracten die royalty's opleveren. We hoeven maar aan Max Verstappen te denken. Voor zover mij bekend levert een overwinning in een race hem ongeveer een miljoen euro op en is zijn pak 'behangen' met reclame dat ongetwijfeld ook lucratieve opbrengsten oplevert. Het is dan overigens ook niet verwonderlijk dat deze sporters en artiesten er nogal eens voor opteren in een laagbelastend land te gaan wonen. In Europa is Monaco bijvoorbeeld een bekend 'toevluchtsoord' voor internationale sporters en artiesten. Maar er zijn ook landen die faciliteiten aanbieden die het fiscale klimaat juist voor dit soort mensen aantrekkelijk maken. Dat kan bijvoorbeeld ook interessant zijn in verband met het consumptiepatroon van deze vermogende medeburgers. Of dat ook echt werkt, is overigens maar de vraag nu ze juist veel in andere landen verblijven in verband met hun activiteiten.

Wat daarvan zij, de vraag is natuurlijk ook hoe het met de belastingheffing gaat. Immers, afgezien van de gebruikelijke heffing in het woonland over wereldinkomen, zullen ook de landen waar de artiesten en sporters actief zijn veelal heffen. Of dat altijd lukt, is nog wel eens de vraag, omdat ze in die landen meestal maar kortstondig verblijven. Bovendien zien we dat landen soms een fiscaal gunstig regime kennen voor sporters en artiesten teneinde het aantrekkelijk te maken dat ze in het land willen optreden. Zo kent Nederland de mogelijkheid om buitenlandse sporters te belasten tegen slechts 15%; dat is ooit ingevoerd toen het Europees voetbal kampioenschap in Nederland plaatsvond.

De heffing in het woonland en in het werkland vereist dat er een regeling is die dubbele belasting voorkomt. Belastingverdragen wijzen in principe de heffing toe aan het land waar de optredens plaatsvinden, hoewel Nederland juist weer een voorstander is van een woonstaatheffing. Is er geen verdrag dan stelt de woonstaat dergelijke inkomsten in beginsel veelal vrij als in het land van het optreden belasting is verschuldigd. Dat doen andere landen veelal ook. Onlangs heeft de Hoge Raad over een interessante kwestie betreffende een Nederlandse DJ geoordeeld die tot de wereldtop behoort. Sommigen zullen zich wellicht afvragen of een DJ een artiest is maar dat is wel het geval. Deze DJ verkeerde in een wat bijzondere positie: hij genoot een deel van zijn inkomsten direct als natuurlijk persoon en deels via een hem toebehorende artiesten-bv. Voor de toepassing van het belastingverdrag maakt dat weinig uit: de artiesten- en de sportersregeling is op zowel de DJ in privé als op zijn bv van toepassing. Dat betekent dus dat de werkstaat normaliter mag heffen en de woonstaat een vrijstelling van belasting moet geven. Bij sporters en artiesten gebeurt dat doorgaans door middel van de zogenoemde verrekeningsmethode. De buitenlandse belasting mag worden verrekend met de belasting in de woonstaat. In de regel kan dat echter per saldo niet tot een teruggave van (buitenlandse) belasting leiden. Terug naar de DJ: hij genoot dus inkomsten via zijn bv en als natuurlijk persoon. In beide gevallen waren deze inkomsten in het buitenland belast. Hij verrekende dus die buitenlandse belasting met zijn in Nederland verschuldigde belasting, enerzijds bij de bv en anderzijds in privé. Punt was evenwel dat in de bv geen volledige verrekening van de buitenlandse belasting mogelijk was: er was meer buitenlandse belasting verschuldigd dan in Nederland werd geheven en, zoals gezegd, wordt geen buitenlandse belasting teruggegeven. De artiest bepleitte daarom de resterende buitenlandse belasting die ten laste van de bv was geheven in privé – dus met de verschuldigde inkomstenbelasting te verrekenen. De gedachte daarachter was

dat het verdragsartikel op beide situaties ziet en bovendien dat de bv feitelijk geheel in bezit was van de DJ: het is een soort verlengstuk van de DJ. De Hoge Raad gaat daar echter niet in mee. De DJ en zijn bv zijn nu eenmaal separate juridische en fiscale entiteiten en dus moet voor ieder zelfstandig worden bepaald wat de fiscale positie is. Het gevolg is dan ook dat voor een deel van de inkomsten feitelijke dubbele heffing plaatsvindt. Dat kan behoorlijk in de papieren lopen; in het jaar waarover werd geprocedeerd ging het alleen al om circa € 170 000 aan niet verrekenbare belasting. Probleem is bovendien dat dit fenomeen zich elk jaar opnieuw voordoet. Dit kan natuurlijk worden voorkomen door de bv-inkomsten in privé te doen genieten maar dat is om andere redenen lang niet altijd mogelijk. Wat ook een mogelijk standpunt zou kunnen zijn, is dat, net als bijvoorbeeld wel bij management-bv's het geval is, de bv transparant is. Alle inkomsten en buitenlandse belasting worden dan aan de artiest toegerekend en is een volledige verrekening wel mogelijk. Hoe dan ook is het dus voor sporters en artiesten goed opletten want anders kan een hoge fiscale rekening volgen.